

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudkyň JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **L. T.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie**, se sídlem Beethovenova 5689-KORD č. 2, Chomutov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2011, č. j. 15 Ca 172/2009 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce L. T. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2011, č. j. 15 Ca 172/2009 - 18, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 13. 1. 2011, č. j. 15 Ca 172/2009 - 18, odmítl pro opožděnost žalobu L. T. směřující proti rozhodnutí žalované Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 16. 12. 2009, č. j. CPUL-9063-20/ČJ-2009-0461KP-HONS, resp. proti výroku, jímž žalovaná rozhodla o vyloučení odkladného účinku odvolání, kterým jinak bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou 3 let, po kterou nelze tomuto cizinci umožnit vstup na území České republiky s tím, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování a vylučuje se odkladný účinek odvolání. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobou napadené

rozhodnutí Policie České republiky bylo doručeno zástupci žalobce prostřednictvím pošty dne 17. 12. 2009. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle dnů tak byl den 17. 12. 2009 a desetidenní lhůta k podání správní žaloby skončila dne 28. 12. 2009 (poslední den lhůty 27. 12. 2009 připadl na neděli). Jelikož žaloba proti napadenému rozhodnutí Policie České republiky byla předána k poštovní přepravě až dne 29. 12. 2009, stalo se tak zjevně po uplynutí desetidenní lhůty k jejímu podání, tedy opožděně. Krajský soud z tohoto důvodu proto musel žalobu pro opožděnost odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. .ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce L. T. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že krajský soud odůvodnil své rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost tím, že žaloba byla předána k poštovní přepravě v úterý dne 29. 12. 2009, ačkoliv desetidenní lhůta pro její podání již uplynula o den dříve, tedy dne 28. 12. 2009. Tuto paušální a nerozvedenou argumentaci správního soudu, odůvodňující odmítnutí žaloby s odkazem na uplynutí desetidenní lhůty, nelze relevantně obhájit. Je tomu tak proto, že žaloba proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání je evidentně přípustná (stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009 - 57) a současně je stanovena i zvláštní lhůta (oproti obecné dvouměsíční lhůtě) k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí do třiceti dnů od doručení rozhodnutí (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v rozhodné době). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, vyslovil právní názor, že žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí jiné lhůty vyplývající ze zvláštního zákona, avšak ještě před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), pokud žalobce nebyl správním orgánem poučen v daném rozhodnutí o této jiné lhůtě. V projednávané věci jako účastník řízení nebyl poučen o již uvedené jiné lhůtě podle zvláštního zákona. I když pak podal žalobu proti správnímu rozhodnutí až jedenáctý den od doručení rozhodnutí, ale ještě v obecné lhůtě dvou měsíců, resp. třiceti dnů od doručení správního rozhodnutí, nelze ji z uvedeného důvodu (nebyl poučen o jiné lhůtě) považovat za opožděnou. Desetidenní lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání je navíc nepřiměřeně krátká, vzhledem k případným následkům jejího zmeškání. V tomto směru lze ostatně odkázat i na návrh Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, který byl podán k Ústavnímu soudu, na zrušení ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jenž se týká sedmidenní lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany. V tomto návrhu se Nejvyšší správní soud domnívá, že tato lhůta je příliš krátká a neposkytuje žadatelům dostatečnou soudní ochranu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ze spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutí žalované Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 16. 12. 2009, č. j. CPUL-9063-20/ČJ-2009-0461KP-HONS, hmotněprávně vychází z ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona a § 120a odst. 1 tohoto zákona. Žalobou napadený výrok tohoto správního aktu, jímž žalovaná rozhodla o vyloučení odkladného účinku odvolání, kterým jinak bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s dobou 3 let, po kterou nelze tomuto cizinci umožnit vstup na území České republiky s tím, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování, se opírá o ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Nejvyšší správní soud za uvedené právní úpravy lhůty k podání správní žaloby proti správnímu rozhodnutí vydanému podle zákona o pobytu cizinců má za to, že ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. ustanovení § 172 odst. 2 téhož zákona, obsahuje jinou (zvláštní) lhůtu k podání správní žaloby, která má přednost před lhůtou obecnou, jenž je upravena v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. (srov. dikci ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. „nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou").

V tomto případě měl tedy stěžovatel podat žalobu proti výroku, jímž žalovaná rozhodla o vyloučení odkladného účinku odvolání (rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 16. 12. 2009, č. j. CPUL-9063-20/ČJ-2009-0461KP-HONS) do deseti dnů od doručení tohoto rozhodnutí.

Zástupci stěžovatele ve správním řízení bylo doručeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 16. 12. 2009, č. j. CPUL-9063-20/ČJ-2009-0461KP-HONS, ve čtvrtek dne 17. 12. 2009. Posledním dnem desetidenní lhůty (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, § 40 odst. 1 s. ř. s.), v níž mohla být podána žaloba proti uvedenému správnímu rozhodnutí, resp. proti výroku, jímž žalovaná rozhodla o vyloučení odkladného účinku odvolání, se tak stalo pondělí dne 28. 12. 2009 (poslední den lhůty sice připadl na neděli dne 27. 12. 2009, ale se zřetelem k ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. se stal posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den). Jelikož však zástupce stěžovatele předal žalobu proti citovanému správnímu rozhodnutí datovanou dnem 29. 12. 2009 k poštovní přepravě až v úterý 29. 12. 2009, stalo se tak zjevně po uplynutí zákonné lhůty

k jejímu podání, a tedy opožděně. Toto zmeškání lhůty nelze prominout (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Tento závěr, který je shodný se závěrem krajského soudu, skutkově nezpochybňuje ve své kasační stížnosti ani stěžovatel.

Stěžovatel však s odvoláním na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, v kasační stížnosti namítá, že žalobu nelze považovat za opožděnou v případech, je-li sice podána po uplynutí jiné lhůty vyplývající ze zvláštního zákona, avšak ještě před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty (§ 72 odst. 1 s. ř. s.); to však platí jen tehdy, pokud žalobce nebyl správním orgánem poučen v daném rozhodnutí o této jiné lhůtě. Stěžovatel v této věci nebyl jako účastník prokazatelně poučen o již uvedené jiné lhůtě (desetidenní) podle zvláštního zákona. Jelikož pak podal žalobu proti správnímu rozhodnutí až jedenáctý den od doručení rozhodnutí, ale ještě v obecné lhůtě dvou měsíců od doručení správního rozhodnutí, nelze tento návrh považovat za opožděný.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, publikovaném pod č. 1980/2010 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vyslovil právní názor, že: *„Žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z § 129 odst. 1 s. ř. s., avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. , pokud žalobce nebyl správním orgánem v napadeném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen“.*

V případě, z něhož vzešla uvedená právní věta šlo o rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni uloženo disciplinární opatření podle § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. (tedy o uložení zjevně veřejnoprávní sankce), proti kterému bylo podle § 18 odst. 4 a 5 téhož zákona, účinného ke dni 31. 12. 2002, možno podat opravný prostředek, o němž rozhodoval soud. Zvláštní lhůta k podání opravného prostředku není v tomto zákoně stanovena. Jednalo se tedy o věc spadající s ohledem na ustanovení § 2 s. ř. s. do působnosti správního soudnictví, na kterou dopadá ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku nejprve vyložil ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. prosinci 2002, lze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, má podání žaloby odkladný účinek.*

Rozšířený senát zdůraznil, že uvedené ustanovení je systematicky zařazeno do části páté s. ř. s. nazvané „Ustanovení přechodná a zmocňovací“ a samotný § 129 je opatřen nadpisem „Přechodná ustanovení k opravným prostředkům proti rozhodnutí správního orgánu“. Jakkoli systematické zařazení určitého ustanovení ani jeho nadpis samy o sobě nemají normativní povahu, jsou zpravidla významnou výkladovou pomůckou dotyčného ustanovení. „Přechodnost“ úpravy v § 129 odst. 1 s. ř. s. spočívá v jediném – pokud by byla

z právního řádu odstraněna všechna ustanovení zvláštních zákonů účinných k 31. 12. 2002, hovořící o opravných prostředích proti rozhodnutím správních orgánů, pozbylo by zmíněné ustanovení s. ř. s. významu, neboť by zde neexistoval žádný okruh případů, na něž by se vztahovalo. Dosud však k takovému „očištění" právního řádu nedošlo a z činnosti zákonodárce není ani patrné, že by k němu v dohledné době mělo dojít. Proto nelze o § 129 odst. 1 s. ř. s. hovořit jako o ustanovení „materiálně" přechodném, neboť dopadá i na případy nastalé výrazně později než v době nabytí účinnosti s. ř. s. a po dlouhou dobu se již používá a zřejmě ještě dlouhou dobu používat bude „paralelně" s obecnou úpravou řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.

Rozšířený senát dovodil, že výše popsaná právní úprava v § 129 odst. 1 s. ř. s., na niž navazuje právní úprava ve zvláštních zákonech, je pro běžného adresáta právních norem překvapivá a její účinky obtížně předvídatelné. Kombinuje totiž „ukrytí" zvláštních pravidel pro některá žalobní řízení do zdánlivě přechodného, ve skutečnosti však za nyní platného právního stavu (tedy v situaci, kdy součástí právního řádu i nadále v řadě případů zůstávají ustanovení zvláštních zákonů hovořící o opravných prostředcích proti rozhodnutí správního orgán) bez časového omezení aplikovatelného ustanovení se stanovením zvláštní kratší žalobní lhůty k podání žaloby proti takovému rozhodnutí. Dalším prvkem zesilujícím překvapivost právní úpravy v § 129 odst. 1 s. ř. s. je i to, že při vymezení okruhu věcí, na něž se vztahuje, používá legislativní techniku odkazu na projevy dřívější existence již neplatné a neúčinné právní úpravy a přebírá z ní některé charakteristické prvky (zkrácenou žalobní lhůtu a automatický odkladný účinek žaloby), ovšem jiné prvky, dřívější úpravě vlastní a pro ni rovněž charakteristické (poučovací povinnost správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí lze podat opravný prostředek k soudu a že je tak třeba učinit v zákonem stanovené lhůtě), nepřejímá. V materiálním právním státě proto nelze akceptovat, aby nežádoucí důsledky takovéto ve svém celku a při zvážení synergie jejích dílčích problematických prvků velmi překvapivé úpravy s obtížně předvídatelnými negativními důsledky pro účastníky řízení dopadaly na soukromé osoby.

Uvedené zvýšené nároky na žalobce musí být proto adekvátním způsobem kompenzovány odpovídající procesní činností příslušného správního orgánu. Jinak nepříznivé účinky kratší žalobní lhůty vůči soukromé osobě nelze akceptovat, neboť vybočují z požadavků na přiměřenou míru přehlednosti a předvídatelnosti právní regulace. Kompenzace lze nejlépe dosáhnout poučením o procesních právech, kterého se soukromé osobě dostane v rozhodnutí, jež může být napadeno správní žalobou za podmínek modifikovaných ustanovením § 129 odst. 1 s. ř. s. K tomu, aby po soukromé osobě jako žalobci mohlo být spravedlivě požadováno podání žaloby v třicetidenní lhůtě podle tohoto zvláštního ustanovení, a nikoli v obecné lhůtě dvouměsíční, musí být tato osoba ve správním rozhodnutí poučena, že žalobu proti němu může podat jen v této zvláštní lhůtě.

Rozšířený senát v závěru svého rozsudku ale zdůraznil, že zvláštní poučovací povinnost je třeba dodržet výlučně u správních rozhodnutí, proti nimž lze podat žalobu, na niž se vztahuje § 129 odst. 1 s. ř. s., a to proto, že pouze u těchto rozhodnutí je nestandardní délka lhůty k podání žaloby s ohledem na synergii všech dílčích problematických prvků uvedené úpravy stanovena natolik nepředvídatelně, že to je nutno

kompenzovat zvláštní poučovací povinností. Tato povinnost se naopak netýká zejména správních rozhodnutí, proti nimž se podává žaloba ve standardní dvouměsíční lhůtě. Netýká se však ani žalob, u nichž je stanovena zvláštní lhůta ve zvláštním zákoně upravujícím podmínky vydání správního rozhodnutí, proti němuž se žaloba ve zvláštní lhůtě podává (viz např. § 17 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách; § 32 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů). U těchto zvláštních lhůt, právě proto, že jsou uvedeny v zákoně, který zároveň upravuje podmínky vydání rozhodnutí, na které se zvláštní žalobní lhůta vztahuje, nedosahuje právní regulace takové míry překvapivosti, aby ji bylo nutno kompenzovat zvláštní poučovací povinností.

Stěžovatel se proto mýlí, pokud dovozuje, že se uvedená právní věta rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vztahuje obecně na všechny případy, v nichž stěžovatel bez dalšího nedodrží zvláštní desetidenní lhůtu k podání správní žaloby. Je tomu tak proto, že základním požadavkem aplikace této právní věty, je uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. (nikoliv tedy zvláštní lhůty bez návaznosti na ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s.).

V projednávané věci neexistuje žádná návaznost lhůty k podání správní žaloby na ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. (zvláštní desetidenní lhůta k podání správní žaloby je uvedena v ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který zároveň upravuje podmínky vydání rozhodnutí, v němž právní regulace nedosahuje takové míry překvapivosti, aby ji bylo nutno kompenzovat zvláštní poučovací povinností). Podání žaloby stěžovatelem po uplynutí lhůty deseti dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni proto důvodně vedlo krajský soud k rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro její opožděnost.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že proti akceptaci desetidenní lhůty k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání lze použít argumentaci uplatněnou v návrhu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010 na zrušení ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Je tomu tak proto, že návrh Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010 byl podán v souvislosti se soudním přezkumem rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany v režimu správního soudnictví. Zákon o azylu do koncipovaného systému dvojinstančního správního řízení zasahuje speciální úpravou jednoinstančního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a stanoví podstatně kratší lhůty k podání žalob proti rozhodnutím o uvedených žádostech. Tyto speciální lhůty, respektive sedmidenní lhůta k podání žaloby podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, v kombinaci s obecnou úpravou řízení ve správním soudnictví vedou v konečném efektu k omezení práva na soudní ochranu. Zásadně je však třeba poukázat na to, v jakém postavení se v naprosté většině případů žadatelé o mezinárodní ochranu nacházejí. Jedná se zpravidla o osoby bez znalosti, nebo jen s minimální znalostí, českého jazyka a českého kulturního a právního prostředí, bez orientace v prostředí a poměrech České republiky, bez jakéhokoliv zázemí a kontaktů, které jsou plně odkázány na vnější pomoc. Formální požadavky kladené na podání návrhů ve věcech mezinárodní ochrany tedy nejsou pro tyto osoby snadno splnitelné. V tak krátké době je pro tyto osoby např. velice obtížné, ne-li nemožné, žalobu kvalifikovaně zpracovat

a podat v zákonné lhůtě k příslušnému krajskému soudu. Navíc jsou často odkázány samy na sebe, v lepším případě na pomoc buď nevládních organizací (jejichž možnosti však zdaleka nejsou neomezené) a *ex offo* ustanovených zástupců. V řízeních o správním vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců se uvedené obtíže zpravidla nevyskytují v takové míře a zásadnosti jako v řízení podle zákona o azylu. Tak tomu je i v tomto případě. Stěžovatel se v České republice fakticky zdržuje již řadu let a zná tedy kulturní a právní prostředí této republiky, správní řízení proti němu vedené se řídí principem dvojinstančnosti, rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo doručováno zástupci stěžovatele, který proti němu podával žalobu, lhůta k podání správní žaloby je v tomto případě delší než již zmiňovaná lhůta k podání žaloby v řízení o udělení mezinárodní ochrany, apod. Z těchto důvodů tudíž nelze užít argumentaci uplatněnou v návrhu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010 na zrušení ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele proti napadenému usnesení krajského soudu jako neopodstatněnou (§ 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu